

[Rosing.]

det allerede indsamlede materiale vedrørende kriminalloven og til fortsættelsen af indsamling af materiale i Østgrønland, hvor den vestgrønlandske lovgivning vil blive indført i den kommende tid. Når det til arbejdet nødvendige beløb ikke er søgt, var det kun sparekniven, man var bange for. Derved bliver den uundværlige samfundsforskning afbrudt, og de erfarne folk og medarbejdere, som har med dette arbejde at gøre, må gå over til andre arbejder. Jeg kan i denne sag ikke finde fornuft i, at man vil afbryde dette arbejde på grund af sparebestræbelserne.

Jeg skal ved denne lejlighed ikke gentage det, som man kom frem med som begrundelse herfor. Blot vil jeg sige, at det er uhyre vigtigt for landsrådets, ministeriet for Grønlands og folketingets kommende arbejde at have samfundsforskningens allerede fremkomne og kommende arbejdsresultater at støtte sig til i arbejdet for Grønland. Politikere og embedsmænd har jo i dag og i tiden fremover brug for tidsvarende betænkninger, ligesom man umuligt kan undvære sådanne hernede. Derfor vil jeg meget gerne indstille, at den højtærede minister for Grønland indsender en bevillingsansøgning herom til finansudvalget, så at de nødvendige beløb kan medtages som ændringsforslag til dette finanslovsforslag.

(Kort bemærkning).

Skræppenborg-Nielsen: Det ærede medlem hr. Erik Kragh bestred i går rigtigheden af mine oplysninger i tirsdags, for så vidt angår antallet af forsvarsattachéer. Jeg beklager, at jeg i finansudvalgets aktstykke vedrørende fortegnelsen over forsvarsattachéer har overset et „m. v.“ og dermed på egen hånd udnævnt nogle oberstløjtnanter m. fl. til forsvarsattachéer. Noget sådant har jeg naturligvis ikke nogen bemyndigelse til, og hvis jeg havde det, ville jeg naturligvis slet ikke udnævne nogen. Jeg beklager derfor den skete fejltagelse.

Det glæder mig dog, at det ærede medlem hr. Erik Kragh ikke er i stand til at bestride de tal, jeg nævnte i samme forbindelse.

Statsministeren (J. O. Krag): Det var ikke min hensigt yderligere at tage ordet

ved denne debat, og jeg gør det da også kun for at svare på et enkelt spørgsmål, der er rettet til mig, et spørgsmål, der har så stor alvor og vægt, at jeg finder det rigtigt at give en forholdsvis udførlig besvarelse af det. Det drejer sig om et spørgsmål, der blev berørt af det ærede medlem hr. Helge Larsen i går vedrørende den resolution om Angola, der foreløbig er behandlet i FN's 4. komité.

Jeg vil gerne sige, for at forebygge enhver misforståelse, at den danske regering helt kan tilslutte sig den bedømmelse af Portugals holdning i Angolaspørgsmålet, som er baggrunden for resolutionen, og som er baggrunden for tidligere tilsvarende resolutioner. Denne tilslutning kan vi give både til resolutionens form og til resolutionens indhold med en enkelt undtagelse, som jeg skal komme tilbage til, og som i forholdet til Angola er af ganske uvæsentlig betydning.

Vi var altså enige med forslagsstillerne om, at der i det foreliggende tilfælde i Angola er tale om en situation, der virkelig kræver et kraftigt og alvorligt sprog og en målbevidst indsats fra De Forenede Nationers side. Dette almindelige danske syn på Angolaspørgsmålet har da også ført til, at Danmark, som for øvrigt alle de nordiske lande, i fjor gav tilslutning til en resolution, der skarpt fordømte Portugals optræden, som medførte, at en undersøgelseskomité blev nedsat, og som henstillede til FN's medlemsstater at gøre deres indflydelse gældende over for Portugal og nægte Portugal enhver støtte, som kunne bidrage til undertrykkelsen af befolkningen i de oversøiske portugisiske territorier.

I år blev der fremsat et nyt resolutionsforslag. Det var 30 afroasiatiske lande, der var initiativtagere, og den nye resolution var skarpere og mere omfattende og endnu klarere i sin fordømmelse. Den fordømte den portugisiske regerings holdning; den understregede den lokale befolknings selvbestemmelsesret og ret til uafhængighed. Man opfordrer i resolutionen indtrængende Portugal til at anerkende disse rettigheder, altså selvbestemmelsesretten, til øjeblikkelig at standse alle undertrykkelsesforanstaltninger, til at give ubetinget amnesti til politiske forbrydere og at tillade de politiske partier at fungere